
ALEX VUORENMAAN

VARJOT
YLVÄGARDIN
Y L L Ä

VARJOT
YLVÄGARDIN YLLÄ

Alex Vuorenmaan

Tekijänoikeudet (Copyright).

Copyright © 2025 Alex Vuorenmaan.

Kaikki oikeudet pidätetään. (All Rights Reserved.)

Tämä on kaunokirjallinen teos. Mitään tämän julkaisun osaa ei saa jäljentää, tallentaa tietojärjestelmään tai välittää missään muodossa tai millään tavalla, sähköisesti, mekaanisesti, valokopioimalla, nauhoittamalla tai muilla tavoin ilman tekijän etukäteen antamaa kirjallista lupaa, lain sallimissa rajoissa.

Tämän teoksen luvaton jakelu, julkaisu tai kaupallinen hyödyntäminen on kielletty ja saattaa johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin.

Teoksen kääntäminen ja julkaiseminen millä tahansa kielellä ilman tekijän kirjallista lupaa on kielletty.

Tämä on kaunokirjallinen teos. Kaikki tässä esiintyvät hahmot, tapahtumat ja paikat ovat tekijän mielikuvituksen tuotetta. Mahdolliset yhtäläisyydet todellisiin henkilöihin, eläviin tai kuolleisiin, sekä tapahtumiin tai paikkoihin ovat täysin sattumanvaraisia.

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9485-2

SISÄLLYS

VARJOJEN LAULU	5
LUKU 1. MYLLÄRIN PYÖRÄ.....	7
LUKU 2. TORTRESIN VALTAISTUIN	19
LUKU 3. VARJOJA JA LOITSUJA.....	32
LUKU 4. RITARI	45
LUKU 5. MYRKYN SUUDELMA.....	56
LUKU 6. VERI JA RAUTA	73
LUKU 7. KUUN VALVOVAN KATSEEN ALLA.....	90
LUKU 8. EPÄTODENNAKÖINEN KOHTAAMINEN	106
LUKU 9. PELKURIN JÄLJILLÄ	119
LUKU 10. VAPAUDEN SIIVET.....	131
LUKU 11. KAIKKIA MAHDOLLISUUKSIA VASTAAN	145
LUKU 12. ISÄN UNELMA.....	158
LUKU 13. KAPINA.....	181
LUKU 14. KOHTALON KOURIIN.....	194
LUKU 15. OHUT VIIVA	206
LUKU 16. VAPAUDEN JA RAIVON PUOLESTA	218
LUKU 17. TUOMION AIRUT.....	231
LUKU 18. KUOLLUT KAUPUNKI.....	246

LUKU 19. VIIMEISET SELONIALAISET	260
LUKU 20. KOKOONTUVA MYRSKY	272
LUKU 21. KUNINKAALLINEN LIITTOUMA	280
LUKU 22. NEXUS	288
LUKU 23. NÄKYMÄTÖN KÄSI	301
LUKU 24. EROTTUNEINA HE LANKEAVAT	314
LUKU 25. ELÄMÄÄ MURTUMAN TUOLLA PUOLEN	332
LUKU 26. ELÄMÄ RAKKAUDESTA.....	348
LUKU 27. PRINSESSAT EIVÄT ITKE	364
LUKU 28. SODAN TUULET	380
LUKU 29. URHEIDEN VIIMEINEN TAISTELU	395
VALON LAULU	416

VARJOJEN LAULU

Ennen valoa oli vain yö, ei nimeä, ei ääntä, ei tietä.
Mutta kipinä syttyi tyhjyyteen, ja elämä nousi varjoista.

Ihmiset kulkivat ja kasvoivat, ja jotkut heistä kohosivat jumaliksi. He rakensivat joet ja vuoret, ja tuuli kantoi siemenet kauas.

Mutta yksi heistä katsoi maailmaa, näki heikkoutta ja halveksi ihmistä. Hänestä tihkui voima, joka sitoi tahdon ja poltti sielun.

Maailma joi sen ahneesti, mutta se sokaisi mielen. Näin varjot laskeutuivat maan ylle, ja valo himmeni hiljaa pois.

Ei tähdet särkyneet itsestään, vaan valta ja voima peitivät taivaan. Kun ihminen unohti itsensä, koitti Hämärälänkeemuksen päivä...

*Vanha profetia,
jonka alkuperä on unohtunut aikojen virrassa.*

LUKU 1.

MYLLÄRIN PYÖRÄ

Kaukana pohjoisessa Ylvägardissa, missä karut tasangot ulottuivat taivasta kohti ja lumihuippuiset vuoret seisoivat vartijoina tarkkaillen hajallaan olevia lohkareita ja loputtomia harmaita dyynejä, oli pieni kylä piilossa laaksossa. Tämä kylä, Brindelmark, oli paikka, jossa vanhan maailman viimeiset jäänteet viipyivät; sen asukkaat elivät sopusoinnussa karun maan ja Wysterian metsän kuiskauksien kanssa, jotka ulottuivat aina suureen pääkaupunkiin, Nordhageniin. Brindelmark pysyi piilossa Huipun valvovan katseen alla, kiven, joka seisoi kylän rappeutuneiden kivimuurien vartijana. Sen puiset pitkätalot ja olkikattoiset rakennukset sulautuivat saumattomasti kumpuilevien kukkuloiden joukkoon. Ja vuoriston harjanteen yli, missä ei virrannut jokea, Brindlet usein sanoivat, että itse maa pidätti hengitystään, aivan kuin kuunnellen muinaisten jumalten kuiskauksia.

Brindelmark oli kylä, jossa asui karaistuneita ihmisiä, jotka olivat oppineet selviytymään ankarissa ja armottomissa olosuhteissa. Vaikka he asuivat kirotulla maalla, se ei estänyt heitä ansaitsemasta elantoaan. Brindlet kulkivat vilkkaan Nordhagenin ja vehreän Wysteria-metsän välillä. Nordhagenissa monet olivat käyttäneet omaisuuksia omistaakseen

pieniä maatiloja, varastoja, ruokakomeroita, kellareita, karjasuojia ja talleja. Wysteria-metsä oli moninaisen kasviston ja eläimistön koti, ja Brindlen metsästäjät vaanivat siellä varomatonta saalista. Wysterian olennot olivat oppineet vapisemaan Brindelmarkin metsästäjien lähestyessä. Jopa itse metsä näytti taipuvan ja värisevän pelosta. Puut ja pensaat raivasivat vaistomaisesti tietä Brindlen lähestyessä. Viljelijöiden ja metsästäjien lisäksi Brindelmark oli myös ahkerien käsityöläisten koti. Heidän elämänsä oli kietoutunut yhteen perinteiden ja yhteisöllisyyden kautta. Brindlen maine kulki heidän edellään kaikkialla, erityisesti sen jälkeen, kun he selvisivät Hämärälankeemuksen päivästä, joka merkitsi uuden aikakauden alkua. Tämä oli Ylvägardin kuninkaan James I:n aikakausi.

Brindelmarkin sydämessä seiso i vaikuttava hahmo, joka tunnettiin Eldridin i k i aikaisena tammipuuna. Tämä tammi, jonka vääntyneet oksat kurottivat taivasta kuin jättiläisen sormet, oli toinen kuuluisa maamerkki Huipun lisäksi. Yksikään matkalainen ei voinut ohittaa Eldridin tammea, sillä se seiso i kylän risteyksessä valtavan rungon kanssa, jonka uskottiin todistaneen vuosisatojen kulun. Ja aivan tammen laajan latvuston alla, melkein sen varjossa, seiso i pieni talo, joka oli yksinkertaisten talonpoikien, myllärin perheen, koti.

Myllärin Pyörä, kuten heidän mökkiään kutsuttiin, oli vaatimaton turvapaikka paitsi heille myös matkailijoille, jotka pelkäsivät hämärän aikaan liikkuvien vihaisten kuolleiden sielujen siluetteja. Mökin puiset seinät olivat vuosikymmenten saatossa patinoituneet lämpimän kullanruskeiksi.

Joka päivä savupiipusta leijaili raukeasti savua, tuoden mukanaan vastaleivotun leivän tuoksun ja lupauksen lämmöstä sisällä. Näin ollen myllärin perhe ei pelkästään pyörittänyt myllyä, vaan toimi myös levähdyspaikkana matkailijoille, ansaiten samalla hieman ylimääräistä hopeaa.

Sukupolvien ajan myllärin perhe oli palvellut Brindelmarkia ja sen ympäröiviä alueita, jauhamalla viljaa jauhoksi ja tarjoten ravintoa yhteisölle. Heidän roolinsa oli yksinkertainen mutta tärkeä, ja sen ansiosta he olivat saavuttaneet mainetta jopa Nordhagenissa, missä he omistivat myös pienen maatilan.

Odo johti perhettään ja asui täällä vaimonsa Agnesin sekä heidän kolmen aikuisen lapsensa kanssa. He olivat kuin kaikki muutkin Brindelmarkin kovasti työtä tekevät asukkaat, karaistuneita ja koeteltuja vuosien aherruksesta ja vaikeuksista. Ja kuitenkin heidän karun ulkokuorensa ja kuluneiden kättensä alla piili yhteys, joka erotti heidät muista Brindelmarkin asukkaista. Se oli syvälle juurtunut side, joka jaettiin rakauden, naurun ja työn kautta – jotain hyvin harvinaista yksinkertaisten talonpoikien keskuudessa. Toisin kuin myllärit, muiden Brindelmarkin asukkaiden avioliitot olivat usein tarpeiden sanelemaa. Selviytyäkseen he solmivat käytännöllisiä liittoja etsien vahvuutta yhteisöstä pikemminkin kuin tunneyhteydestä.

Tässä ankarassa ympäristössä rakkaus oli ylellisyys, johon harvat pystyivät. Avioliitot järjestettiin maan, karjan tai ammattitaitojen turvaamiseksi. Tunteet olivat toissijaisia

perustarpeiden – ruoan, suojan ja turvallisuuden – rinnalla. Lapset kasvatettiin osallistumaan perheen toimeentuloon, ja he oppivat olennaisia taitoja nuoresta iästä lähtien. Kiintymystä osoitettiin teoilla, ei sanoilla. Lämmin ateria, korjattu työkalu tai turvallinen nukkumapaikka olivat rakkauden kieliä.

Brindlen avioliitot rakentuivat kunnioitukselle, luottamukselle ja syvälle ymmärrykselle yhteisestä riippuvuudesta. He työskentelivät yhdessä, luottivat toisiinsa ja kestivät armotoman ympäristönsä vaikeudet. Tässä käytännön sanelemassa maailmassa romantiikka oli ohikiitävä unelma, joka usein uhrattiin käytännöllisyyden vuoksi.

Mutta tämä mylläripariskunta oli erilainen. He rikoivat kaikki sovinnaisuuden rajat, sillä heillä oli vain kolme lasta – ei tarpeeksi kutsuttavaksi armeijaksi, ainakaan heidän kauppansa luonteeseen nähden. Heidän kolme lastaan, Andrew, Brenna ja William, olivat ainoat Brindelmarkin jälkeläiset, joille sallittiin persoonallisuuksia, jotka ylittivät tavalliset odotukset. Vanhin lapsista, Andrew, syntyi kuninkaan valtakauden ensimmäisenä vuonna ja oli äskettäin aloittanut oppisopimuksensa kylän seppämestarin luona perheyrityksessä auttamisen sijaan. Keskimäinen lapsi, Brenna, joka syntyi kahden auringonpimennyksen jälkeen, tunnettiin poikkeuksellisista kutomistaidoistaan ja oli vanhempiensa henkilökohdainen vyöpussi kaikilla heidän matkoillaan. Nuorin lapsi, William, syntyi kolme pimennystä ennen Hämärälankeemuksen päivää ja oli perheen myllytoiminnan kantava voima.

Isänsä opastuksella William oli oppinut viljankäsittelyn hienoudet ja oli päättänyt varmistaa, että Myllärin Pyörä pysyi Brindelmarkin kaupankäynnin sydämenä. Hän oli tullut niin taitavaksi tehtävissään, että hänen isänsä oli oppinut luottamaan häneen, jättäen vastuut yksin hänen hoidettavakseen aina, kun hän matkusti Nordhageniin Agnesin ja Brennan kanssa.

Sinä iltana, kun perhe kokoontui mökkiinsä, he keskustelivat suunnitelmistaan kuten usein tekivät. Mutta he eivät tienneet, että tämä olisi heidän viimeinen iltansa syömässä yhdessä tavallisena perheenä. Talikynttilöiden lämmin hehku oli ainoa valonlähde heidän ympärillään, kun he jakoivat leipää ja papuja. Odo loi hellän katseen Agnesiin, tietäen, että illan keskustelu toisi sekä iloa että kaihoa.

Andrew rykäisi kurkkuaan:

– Isä, äiti, olen miettinyt... sepän oppisopimukseni alkaa pian. Olen poissa kahden vuoron ajan.

Agnesin silmät kostuivat, mutta hän hymyili ylpeänä:

– Olemme ylpeitä sinusta, Andrew. Sinusta tulee hieno seppä.

Brenna nosti katseensa käsityöstään.

– Ei tarvitse sanoa, että tulen kaipaamaan sinua, veli.

– Älä kudo, kun syömmme!

Agnes tiuskaisi ja nappasi työn hänen käsistään. Brenna huokaisi turhautuneena.

William nojasi puiseen myllynpyörään, hänen silmänsä loistivat innostuksesta ja vastuuntunnosta.

– Kun olet Nordhagenissa, olen kiireinen toimittamassa tavaroita Seloniaan kuninkaan valtaväylää pitkin. Isä sanoo, että se on turvallista minulle, koska olen vahva ja nopea.

Odo nyökkäsi, hänen silmänsä säteilivät ylpeydestä.

– Niin, William on hoitanut myllyä ja toimittanut tavaroita rajan yli jo kuukausia. Hänestä on tullut pätevä nuori mies.

Andrew virnisti ja puristi kätensä yhteen.

– Onko hän tarkoitus olla minun korvaajani?

Odo vilkaisi häntä varovasti, tarttui kannuun ja täytti mukinsa maustetulla oluella.

– Oletko kateellinen veljellesi? Olet aina ollut hyvä mylläri, ennen kuin vaihdoit puolta.

Andrew kuitenkin pysyi vaiti, hänen huulensa kaartuen hiljaiseen hymyyn. Hänellä oli tapana löytää virheitä siellä, missä niitä ei ollut.

Brenna käänsi keskustelua ovelasti ja uteliaasti: – Kuinka kauan toimitat tavaroita, William?

William kohautti olkapäitään:

– Niin kauan kuin isä tarvitsee minua. Mutta nautin tien vapaudesta, ja se on hyvää kokemusta.

Odo nojautui eteenpäin, hänen äänensä täynnä tunnetta.

– Kaipaamme teitä molempia, Andrew ja William, mutta tiedämme, että te kasvatte. Äitinne ja minä, sekä Brenna, vierailemme pian maatilallamme Nordhagenissa. Pysymme siellä jonkin aikaa valvomassa satoa.

Agnesin silmät säihkyivät:

– Aivan, Odo, he kasvavat. Toivottavasti lapsemme jättävät jälkensä maailmaan.

Kun he kilistivät kuppejaan, kova koputus ovella rikoi takkatulen rauhan. Kolme matkalaisilta näyttävää, likaisiin vaatteisiin pukeutunutta miestä astui sisään. Heidän tummat kasvonsa kertoivat matkan rasituksista. Mutta myllärin perhe oli nähnyt monia vierailijoita vuosien varrella, eikä heitä hätkäyttänyt helposti. Jos vieraat halusivat ongelmia, he olisivat huomanneet sen pian. Mutta nämä miehet, nämä miehet vain halusivat paikan, jossa levätä päänsä.

Odo siristi silmiään, hänen katseensa tarkkaili miehiä, kun hän laski mukinsa pöydälle.

– Muukalaiset, – Odo mutisi, – mitä haluatte? Hän kysyi varovaisella äänellä.

Lyhin kolmesta astui eteenpäin.

– Etsimme suojaa yöksi Myllärin Pyörässä. Sanotaan, että se on aivan Eldridin tammen alla. Tämä on oikea paikka, mies sanoi katse harhaillen.

Odo epäröi, epävarmana miesten aikeista.

– Kyllä, kuulitte oikein. Hyvä on, poikani näyttää teille sisään.

Heidän katseensa seurasi hänen osoittavaa sormeaan, pysähtyen vaaleahiuksiseen nuorukaiseen, jonka vahva, urheilullinen vartalo näytti olevan ristiriidassa hänen huolimattoman ulkonäkönsä kanssa. Pojan pellavainen tukka oli pörröinen, lika tahrasi hänen poskiaan, ja hänen vaatteensa roikkuivat ryppyisinä. Kun hän katsoi miehiä silmiin, hänen ilmeensä vääntyi irvistykseen, ja hänen leukansa jännittyi tyytymättömyydestä, joka hiljaa protestoi.

– Miksi aina minä?

Mutta William ei koskaan uskaltanut näyttää tyytymättömyyttään isänsä valvovan katseen alla. Niinpä hän puri sanojaan, huokaisten vain turhautuneena. Lyhyellä eleellä hän kehotti vieraita seuraamaan, ja nämä tottelivat.

– Varaushuone on saatavilla, mutta älkää odottako ylellisyyttä.

Miehet murahtivat, heidän kasvonsa pysyivät ilmeettöminä. William johdatti heidät pieneen huoneeseen myllyn vieressä.

Kun he asettuivat huoneeseen, Williamin käytös muuttui työkeäksi.

– Älkää koskeko mihinkään, mikä ei ole teidän. Aamiainen tarjoillaan aamunkoitteessa. Älkää myöhästykö.

Miehet vaihtoivat vaivautuneita katseita, mutta eivät sanoneet mitään. Joukon johtaja, roteva mies, jolla oli arpi vasemman kulmakarvansa yllä, irvisti.

— Pidämme sen mielessä, nuori isäntä.

William vastasi hänen katseeseensa katseellaan:

— En ole teidän isäntänne. Olen se, joka sallii teidän nukkua kattoni alla.

— Rukoilen, nuori isäntä, — pitkä mies sanoi sivuuttaen hänen sanansa, — ...etkö pidä käytöstäsi hieman työkeänä?

Williamin turhautunut huokaus oli kuuluvissa, kun hän kääntyi puhujan puoleen.

— Töykeää? Ei, se olisi työkeämpää, jos heittäisin teidät ulos yöhön, missä pimeys ja levottomat kuolleet odottavat. — Viekas hymy levisi hänen kasvoilleen ennen kuin hän kääntyi lähteäkseen.

— Nuori isäntä, — johtaja kutsui häntä perään huolestuneella äänenävyllä, — et kai usko huhuihin, vai mitä? Olen kuullut kuiskauksia lähistöllä lymyävistä nekromanteista.

Williamin nauru oli täynnä pilkkaa, kun hän vastasi hämmentyneelle miehelle.

— Brindlet? Ha! Me emme ole niin lahjakkaita. Mutta Selonია on tuolla kaukana, ja sen kansa on sairasta ja vihaista

väkeä. Hän kääntyi jälleen lähteäkseen, kunnes pitkän matkailijan kysymys pysäytti hänet.

– Sairasta?

Williamin katse kohtasi hänen, ja pilkahdus kepposta tanssahteli hänen silmissään.

– Ettekö ole kuullut? Selonian varuskuntaa vartioivat rampautuneet, sokeat ja kuurot sotilaat, surkea joukko, mutta epätoivossaan pelottava.

Johtajan kasvot vääntyivät inhosta.

– Eikö kuningas ole heidän vannottu vihollisensa? Hän kysyi.

William kohautti olkapäitään:

– Minun ainoa huoleni Seloniasta on toimittaa isäni viljat sinne. En sekaannu valtion asioihin, jottei ongelmia synny.

Hän huokaisi kevyesti, hänen ilmeensä pehmeni, mutta hänen äänensä pysyi lujana:

– Olkoon Onni myötämielinen teille tänä iltana.

Näillä sanoilla hän jätti heidät vihdoinkin yksin.

Kun yö eteni, kaikki olivat vetäytyneet huoneisiinsa. Varaushuoneessa vieraat kuiskivat keskenään.

Eepinen fantasia täynnä taikuutta, salaisuuksia ja kiellettyä rakkautta.

Jos rakastat **Sarah J. Maasin, Leigh Bardugon tai Andrzej Sapkowski** kirjoja, tämä tarina tempaa sinut mukaansa.

Kun muinainen pimeys alkaa hiipiä Ylvägardin jokaiseen koloon, valtakunta on vaarassa sortua. Mutta todellinen uhka ei ole legendojen hirviöissä, vaan itse kuninkaan juonissa.

Kolme kohtaloa kietoutuu yhteen:

- **Yinyue** – lahjakas mutta epävarma maagi, tyttö, joka etsii paikkaansa ja kamppailee voimansa kanssa.
- **William** – tavallinen nuori mies, joka ei halunnut olla sankari, mutta joutuu taistelemaan oikeuden puolesta.
- **Charles** – hurmaava ritari, jonka terävä mieli ja salaisuudet kätkeytyvät hymyn taakse.

Tämä kirja on sinulle, jos pidät:

- Keskiaikaisesta fantasiasta ja maagisista taisteluista.
- LGBTQ+ hahmoista ja moniulotteisista suhteista.
- Naispäähenkilöistä, jotka muovaavat kohtalonsa itse.
- Kielletyistä rakkauksista ja kohtalokkaista päätöksistä.

Täynnä taikuutta, poliittista juonittelua ja unohtumatonta seikkailua – tämä tarina vie sinut mukanaan eikä päästä irti.

